

Аманда Уотерс

Грунтується на справжніх подіях

“Стій за правду, будь щасливим, Вибери правдивий шлях” (Збірник дитячих пісень, с. 83).

“Ти квач!”— сказала Менді. Вона доторкнулася до свого малого брата і попливла далі. Сім’я Менді жила в motelі до переїзду в новий будинок. Було так весело їсти на обід равіолі, розігріті в мікрохвильовці. І вони плавали в басейні motelя майже кожного дня!

Але було дещо не дуже приємне в цьому motelі. Кабінет менеджера motelю був прямо під їхньою кімнатою, а менеджеру здавалося, що Менді, її брати й сестри поводяться надто шумно. “Як я можу здавати кімнати, якщо складається враження, ніби стадо слонів біжить над моєю головою?”— запитував він у тата.

Після обіду менший брат Менді Аарон зістрибнув з ліжка на підлогу й почулося: *бух!* Менді моргнула й поглянула на маму.

“Стрибати не можна. Будь ласка, ходіть навшпиньки”— сказала мама.

Але було вже надто пізно. Задзвонив телефон.

“Ой”,— подумала Менді.

Мама взяла слухавку. Менді чула, як вона вибачається перед менеджером.

Мамині плечі опустилися, коли вона покляла слухавку. “Едварде і Менді,— сказала вона,— мені треба покласти Аарона та Емілі спати. Будь ласка, візьміть Крістіну й Деніела й підіть на прогулянку”.

Коли вони почали переходити паркувальний майданчик motelя, Менді помітила на землі щось невеличке коричневого кольору.

То був гаманець. І в ньому були гроші!

“Поглянь, Едварде!”— сказала вона, високо піднімаючи гаманець.

“Нам треба негайно віднести це в кабінет менеджера”,— сказав Едвард.

Менді відчула, як у неї звело в животі. Чому це вони повинні відносити його негайно? Хіба мама чи тато не можуть повернути його пізніше?

Але Менді знала, як треба вчинити правильно.

Діти відкрили двері кабінету і нерішуче увійшли. Менеджер насупився. “М-м-м, ми знайшли цей гаманець на паркувальному майданчику”,— сказала Менді. Її рука тремтіла, коли вона клала гаманець на стіл.

Чоловік, який стояв біля стола, поглянув на нього. “Це мій”,— сказав він. Він швидко передивився вміст гаманця. “Все на місці. Дякую, діти!”

Менді поглянула на менеджера. Його похмурий погляд розтанув, і його очі сяяли.

Після того як вони вийшли з кабінету, Деніел запитав: “А той гаманець був чарівним?”

“Чому ти вирішив, що він чарівний?”— запитав Едвард.

“Тому що він перетворив сердитого чоловіка на щасливого!”

Едвард заперечно похитав головою. “Гаманець не чарівний,— сказав він.— Менеджер зрадив, бо ми вчинили правильно”.

Менді відчувала щось особливе. Вона ніколи не думала, що обираючи правду, можна зробити людей дуже щасливими.

Через кілька днів Менді пішла з татом оплатити рахунок за тиждень. Менеджер усміхнувся до Менді. Він дзвонив лише один раз з того часу, як знайшовся гаманець, і лише для того, щоб подякувати дітям за чесність. Менді здавалося, що у неї з’явився новий друг.

“Є дійсно щось чарівне, коли обираєш правду”,— подумала Менді. Вона помахала на прощання, і менеджер помахав у відповідь. “Зрештою, не такий він уже й сердитий”. ■

Автор живе в штаті Невада, США.

Бути чесним

Одного разу під час перерви хтось загубив монетку в 25 центів. Я підняв її, і хоча мені хотілося залишити її собі, я

віддав монетку вчителю. У мене були хороші почуття, бо я вибрав правду. Мене навчили, що якщо знаходиш якусь чужу річ і навіть якщо вона подобається, її не можна залишати собі, бо це буде крадіжка.

Тайлер Б., 7 років, шт. Орегон, США